

film omfattes af bestemmelserne i stk. 1 om afleveringspligt.

Til stk. 6

Efter gældende lovs § 20, stk. 5, fastsætter ministeren for kulturelle anliggender regler om afleveringspligten, dvs. pligten i henhold til stk. 1. Sådanne regler er aldrig fastsat, da der ikke er fundet tilstrækkeligt behov herfor. Bestemmelsen foreslås ændret til, at ministeren – hvis der findes behov herfor – kan fastsætte nærmere regler. Samtidig foreslås bestemmelsen i forhold til den gældende udvidet til at omfatte både afleveringspligten i stk. 1, deponeringspligten i stk. 2 og tilbudspligten i stk. 3.

Endvidere foreslås det fastsat, at ministeren kan fastsætte undtagelser fra disse pligter. Der tænkes herved på sådanne film – reklamefilm, videooptagelser af forskellig art osv. – som hidtil formelt, da de har været vist offentligt, har været omfattet af lovens bestemmelser om aflevering, deponering m.v., men som klart falder uden for museets interesseområde, og over for hvilke lovens bestemmelser derfor heller ikke i praksis er blevet gjort gældende. Det forekommer rimeligt, at der åbnes mulighed for, at der i de af ministeren udfærdigede nærmere bestemmelser søges fastsat klart definerede undtagelser fra lovens bestemmelser om filmproducenters forpligtelser i forhold til filmmuseet.

Til kapitel 6. Danske og co-producerede film

I kapitlet fastsættes betingelserne for, at film kan betragtes som danske med den virkning, at de omfattes af lovens øvrige bestemmelser, herunder navnlig bestemmelserne om støtte til film.

Endvidere indeholder kapitlet regler om godkendelse af spillefilm som delvis sidestillede med danske film, når de er optaget i et samarbejde mellem en eller flere udenlandske producenter og mindst én dansk producent og i øvrigt opfylder en række betingelser om forholdet mellem den danske og udenlandske kapitalindsats, mellem den danske og udenlandske andel i entréindtægterne, mellem den danske og udenlandske indflydelse på produktionen og mellem dansk og udenlandsk arbejdsindsats i filmproduktionen.

De nugældende regler om disse forhold forekommer at have virket tilfredsstillende. Ganske vist er de forventninger om co-produktioner mellem danske og udenlandske producenter, som næredes ved indførelse af regler herom i 1964, ikke blevet opfyldt, idet der kun er frembragt et yderst

beskedent antal co-produktioner siden da. Dette forhold kan dog ikke tilskrives reglerne, som er særdeles liberale, og reglerne bør derfor opretholdes for det tilfælde, at forholdene skulle ændre sig således, at der opstår en større interesse for co-produktion af film.

Kapitlet er i det hele med enkelte redaktionelle ændringer identisk med kapitel 7 i den gældende lov.

Til kapitel 7. Offentlig filmforevisning

Som nævnt i de indledende bemærkninger til lovforslaget har reglerne om biografdrift indtaget en meget central placering i film- og biograflovgivningen frem til den nugældende lov. I de tidligere love var fastsat regler om et biografbevillingssystem, som indebar, at biografdrift kun kunne udøves af den, som efter opslag havde fået tildelt en bevilling hertil, siden 1933 udstedt af ministeren i København, Frederiksberg og købstæderne, og i øvrigt af vedkommende amtmand. Til bevillingerne var knyttet en lang række betingelser.

Loven af 1972 ændrede denne ordning til et princippet frinæringsssystem. Efter den gældende lov kræves en tilladelse, nu udstedt af politiet, til at drive biograf, men enhver, der opfylder de objektive betingelser at have bopæl her i landet, at være myndig og ikke at være under konkurs, har krav på at få udstedt en sådan tilladelse. Ved lovens ændring i 1977 er bopælskravet bortfaldet i det omfang, EF-reglerne gør dette nødvendigt. Såfremt tilladelsen udstedes til andre end enkeltpersoner, skal den betinges af, at der antages en leder af biografen. Tilladelsen bortfalder, hvis de objektive betingelser ikke længere er opfyldt, men kan i øvrigt kun tilbagekaldes, hvis en indehaver, som ikke er en enkeltperson, ikke opfylder betingelsen om antagelse af en leder.

Baggrunden for det tidligere bevillingssystem var navnlig frygten for dannelsen af biografkæder, som kunne tænkes at dominere markedet og bevirke en sænkning af kvalitetsniveauet i biograferne. Erfaringerne siden 1972-lovens ophævelse af bevillingssystemet synes at vise, at denne frygt var ubegrundet. Der er vel opstået visse kædedannelser af mindre omfang, men der synes ikke at kunne påvises skadevirkninger for publikum i form af en almindelig niveausænkning, vel tværtimod. Der forekommer derfor ikke at være grundlag for genindførelse af indskrænkninger i den frie adgang til at drive biograf.

Det kunne diskuteres, om der overhovedet er grund til at opretholde et særligt polititilladelsessy-